

Ristiretkeläisten tulo. Keskiaikainen seinämaalaus Nousiaisten kirkossa.

— Eipä uskaltanut laskea taistelun kestäessä rantaan! Pelkäsi että tavattaisiin, hän virkkoi maassa lojuville miehilleen. — Mutta kohta minä tapaan ja tapankin sinut, Kiesuksen velhon! Pidätte huolen muista, miehet, minä otan osalleni ristimpiispan. Tuhottuamme kuninkaan ja piispan on voitto meidän!

Tuokion hän vielä odotteli.

— Nyt, miehet!

Voittovirren veisuu päättyi äkkiä ja kuoripojat hajosivat kuin akanat tuuleen rajusti esiin syöksähtäneen kymmenpäisen joukon tieltä, joka valkoisissa puvuissaan näytti hurjalta haamujen saatolta.

Jo oli Korpelaisen raskas kalpa kohotettu piispan pään menoksi, kun samassa väliin syöksähti vieraita sotureita, jotka tuossa tuokiossa muodostivat kuninkaan ja piispan turvaksi elävän muurin. Raivoavat suomalaiset halkoivat päitä ja keihästivät vihollisia, mutta yhä uusia miehiä astui kaatuvien sijaan. Hyökkääjistä sortui yksi toisensa jälkeen.

Vihdoin oli Korpelainen yksin jäljellä. Monesta haavasta vuosi jo veri virtanaan, mutta vielä ker-

ran hän kokosi voimansa viimeiseen rynnistykseen. Hirmuisilla lyönneillään hän mursi suojamiesten rivin. Verta valuva kalpa kohosi piispan edessä hurjaan iskuun. Silloin suhahti ilmassa keihäs. Keskelle rintaa se sattui. Kohotettu miekka vaipti alas ja hiekalle sortui sen käyttäjäkin.

— Keihään heitit sinä, Meltonen, kastettu pakana! Oma heimoasi satutit! Kiroan sinut ja sukusi orjina eläviksi, orjina kuoleviksi!

Kuolevan tietäjän suusta purskahti veri sakeana suihkuna. Hänen hämärtyvä katseensa osui piispan kädessä olevaan ristiin. Harittavat sormet ojentuivat tavoittamaan sitä, mutta käsi vaipti hiljalleen alas ja sormet jäykkeneivät yhteen puristetuksi nyrkiksi. Kuulu tietäjä ja taipumaton pakana siirtyi isiensä tuonelaan.

Rannalla virisi jälleen uuden uskon voittohymni:

Fiat misericordia tua, Domine, super nos,
quemadmodum speravimus in te.

In te, Domine, speravi: Confundar in aeternum!